

моделі, засновані на фізичних законах, дозволяють робити прогнози, які впливають на розробку політики та технологій. Глобальні екологічні виклики поділяються на дві основні категорії: події, що спричиняють глобальне потепління, та ті, що викликають широкомасштабне забруднення. В Азербайджані екологічна освіта законодавчо визначена як безперервна, всеохопна та доступна – від дошкільного до вищого рівня освіти. Це свідчить про прагнення підвищити екологічну обізнаність та підготовку кваліфікованих спеціалістів. Для ефективного реагування на зміну клімату освіта повинна не лише надавати наукові знання, але й формувати етичну та соціальну відповідальність. Інтеграція глобальних екологічних проблем у навчальні програми сприяє розвитку в учнів навичок розв'язання проблем і відповідальності за природу. Викладачі фізики відіграють ключову роль, демонструючи турботу про довкілля та просуваючи сталу практику. Загалом, удосконалення екологічної освіти в курсах фізики має вирішальне значення для формування свідомих громадян, здатних зробити внесок у вирішення глобальних екологічних проблем.

Ключові слова: Екологічні проблеми, зміна клімату, фізична освіта, відновлювані джерела енергії, забруднення навколишнього середовища, кліматичне моделювання, сталий розвиток, екологічна обізнаність, викиди вуглецю.

УДК 378.126

DOI <https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series5.2025.105.17>

Павлова В. В.

ФОРМУВАННЯ ЦИФРОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИКЛАДАЧА В ПРОЦЕСІ ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

У статті окреслено основні напрями та засоби впровадження сучасних освітніх технологій у діяльність викладачів вищої школи, розглядається значення та шляхи формування цифрової компетентності викладачів закладів вищої освіти в умовах сучасного інформаційного суспільства. Акцентується увага на тому, що цифрова компетентність є не лише вимогою часу, а й європейським стандартом, що сприяє ефективній професійній діяльності викладача. Проаналізовано наукові дослідження вітчизняних та зарубіжних вчених, які вивчають вплив цифрових технологій на якість освіти та розробляють методики їх ефективного використання. Окреслено ключові аспекти розвитку цифрової компетентності, такі як підвищення кваліфікації та обмін досвідом. Зазначено, що ефективне впровадження сучасних освітніх технологій вимагає комплексної готовності викладачів, технічного забезпечення та методичної підтримки. Особлива увага приділяється інтеграції цифрових технологій у педагогічну діяльність, включно з використанням платформ управління навчанням (LMS), інструментів штучного інтелекту (ШІ), хмарних сервісів та віртуальної/доповненої реальності (VR/AR). Досліджено рівень сформованості цифрової компетентності викладачів вищої школи та виявлено основні тенденції, труднощі та потреби викладачів закладів вищої освіти щодо впровадження інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у професійну діяльність. Аналіз показав переважно позитивне ставлення до цифрових освітніх технологій і визнання їх впливу на ефективність навчального процесу. Визначено рівень цифрової компетентності викладачів, найбільш уживані цифрові платформи, основні бар'єри у використанні ІКТ, а також форми підвищення кваліфікації, які вони вважають найефективнішими. Отримані результати підтверджують необхідність комплексної підтримки викладачів у технічному, методичному та освітньому напрямках для успішної цифрової трансформації вищої освіти.

Ключові слова: цифрова компетентність викладача, сучасні освітні цифрові технології, цифровізація освіти.

Цифрова компетентність набула значної уваги в науковому середовищі у зв'язку з розвитком різноманітних комунікаційних інструментів. З переходом до компетентнісного підходу зростає потреба розвитку цифрової компетентності викладачів закладів вищої освіти. Викладачі мають не лише вміти користуватися технологіями, а й аналізувати їх вплив на ефективність навчання здобувачів у конкретних умовах, тобто цифрова компетентність викладача включає здатність поєднувати технології з педагогічними цілями.

Цифрова компетентність викладачів ЗВО є вимогою сучасності необхідною для ефективної роботи викладача в умовах інформаційного суспільства. Це свідчить про те, що без володіння цифровими інструментами викладач не має змоги повноцінно реалізовувати свою професійну діяльність. Крім того, цифрова компетентність виступає як європейський стандарт, так як входить до восьми ключових компетентностей Європейського Союзу для навчання протягом усього життя, що демонструє її стратегічне значення не лише в освітньому процесі, а й у розвитку особистості та професіонала. З одного боку, новітні технології відкривають нові можливості для викладання й навчання, мотивуючи викладача оновлювати свої підходи. З іншого, їхня кількість та швидкий розвиток створюють певні труднощі, які стосуються насамперед того, що викладачі не встигають ознайомлюватися з усіма інноваціями, що призводить до професійного навантаження та технологічного відставання.

Формування цифрової компетентності потребує підтримки, постійного розвитку, адаптації до змін і здатності інтегрувати технології в освітній процес, а також пошук ефективних моделей впровадження цифрових технологій у вищу освіту.

Підвищення рівня цифрової компетентності викладачами сприяє професійному зростанню та відкриває можливості для реалізації в освітньому процесі, і є обов'язковою умовою сьогодення.

Дослідженнями питань цифрової компетентності та її формування займаються вітчизняні вчені В. Биков, О. Бочко, О. Буров, Н. Гущина, Л. Карташова, В. Кохан, К. Осадча, Н. Морзе, С. Сисоева, Т. Сорочан, О. Спірін, та ін. та зарубіжні Дж. Крумсвік, Дж. Левенталь, Дж. Маккуейд, А. Мартін, К. Мередіт, М. Фуллан та ін. Вони вивчають і висвітлюють значення та результативність застосування цифрових технологій в освітньому процесі, створюють методики використання цифрових інструментів для підвищення його ефективності, а також аналізують їхній вплив на якість освіти та розвиток здобувачів.

Розглядаючи цифрову компетентність викладачів педагогічного університету, Н. Гончарова, стверджує, що «цифрова компетентність викладача педагогічного університету є важливим аспектом розвитку сучасної освіти. Вона означає здатність викладача ефективно використовувати цифрові технології та інструменти для поліпшення освітнього процесу й формування та розвитку у здобувачів цифрових навичок» [1, с. 275].

Документ «Концептуально-референтна Рамка цифрової компетентності педагогічних і науково-педагогічних працівників» розроблений з метою системного підвищення цифрових навичок викладачів та науковців для підготовки молоді до цифрових трансформацій у всіх сферах економіки та суспільства, а також допомагає викладачам чітко зрозуміти, які саме цифрові навички потрібно покращити, деталізуючи кожну компетентність з описом знань, умінь і навичок. Це дозволяє освітянам самостійно оцінювати свій рівень цифрової компетентності, виявляти прогалини та будувати власну траєкторію підвищення кваліфікації більш цілеспрямовано [3].

Дослідники Л. Кайдалова, Н. Ткачова, С. Махновський трактують цифрову компетентність викладача як «володіння цифровими технологіями, здатність їх застосування у професійній діяльності для організації освітнього процесу, розробки навчально-методичного забезпечення, викладання навчальних дисциплін, науково-дослідницької діяльності та в повсякденному житті» [2, с. 111].

Тобто, цифрова компетентність викладача ЗВО, описує вміння, пов'язані з цифровими технологіями для навчання, дослідницької діяльності та вимагає критичне та відповідальне їх використання, охоплюючи комп'ютерну, інформаційну та медіаграмотність, комунікацію та співпрацю, створення цифрового контенту, безпеку та вирішення проблем.

Мета статті – визначити основні напрями та засоби впровадження сучасних освітніх технологій у діяльність викладачів вищої школи та оцінити рівень сформованості цифрової компетентності викладачів вищої школи.

У контексті цифровізації освіти сучасні освітні технології стають не лише інструментом оптимізації навчального процесу, а й чинником професійного розвитку викладача вищої школи. Вони змінюють підходи до організації навчання, методичної діяльності, оцінювання знань та взаємодії зі здобувачами освіти. Відтак, актуальним є аналіз основних напрямів та засобів їх ефективного впровадження.

Р. Стронський, О. Дороніна, О. Паламарчук виділяють такі аспекти цифрової компетентності викладача: технічні, педагогічні та комунікативні навички, етичні аспекти і мотивацію та інновації, а також відповідні інструменти, що сприяють розвитку цифрової компетентності [4].

Одним із ключових напрямів виступає цифровізація навчального процесу, яка охоплює перехід до дистанційного та змішаного навчання, впровадження електронних курсів, використання мультимедійних матеріалів і цифрових ресурсів. Це дозволяє реалізувати принципи мобільності, доступності та індивідуалізації навчання.

Другим важливим напрямом є інтеграція інструментів штучного інтелекту (ШІ) у професійну діяльність викладача. Сервіси на основі генеративного ШІ, такі як ChatGPT, дають змогу автоматизувати рутинні завдання (генерування текстів, тестів, підказок, планів занять), підтримувати індивідуальну роботу зі здобувачами, забезпечувати якісний зворотний зв'язок, а також сприяти формуванню креативного та критичного мислення.

Значну увагу також слід приділяти формуванню цифрової компетентності викладача, яка є передумовою ефективного використання інформаційно-комунікативних технологій (ІКТ). Це вимагає системної підготовки кадрів, що передбачає проходження сертифікованих курсів, участь у тренінгах, самонавчання, наставництво та обмін педагогічним досвідом у професійних спільнотах.

На думку Л. Кайдалової, Н. Ткачової, С. Махновського «одним важливим напрямом практичного опанування цифрової компетентності є неформальна освіта (онлайн-курси, тренінги, коучинги, семінари, вебінари, майстер-класи, курси та ін.)», а також «інформальна освіта (самоосвіта), що допомагає викладачеві у самостійному набутті компетентностей, необхідних як у професійній діяльності, так і в повсякденному житті», а також «обмін досвідом, спільні проекти, наукові конференції, дискусії, круглі столи, майстер-класи тощо» [2, с. 112]. З чим ми повністю погоджуємось, тобто, успішне поєднання різних форм освіти та самоосвіти дає змогу сформувати індивідуальну траєкторію розвитку цифрової компетентності відповідно до потреб і рівня підготовки на етапі безперервного професійного зростання.

Персоналізація та інтерактивізація освітнього процесу стають можливими завдяки використанню таких інструментів, як Google Classroom, Moodle, Zoom, а також Mentimeter, Kahoot, Quizlet, які сприяють

підвищенню мотивації здобувачів, активізації їхньої пізнавальної діяльності, розвитку навичок самостійного навчання.

До засобів впровадження сучасних освітніх технологій належать:

- платформи управління навчальним процесом (LMS): Google Classroom, Moodle, Canvas;
- інструменти віртуальної комунікації: Zoom, Microsoft Teams, Telegram;
- сервіси для створення контенту: Canva, Genially, Prezi;
- хмарні сервіси: Google Drive, OneDrive;
- інструменти штучного інтелекту: ChatGPT, Grammarly, Copilot тощо;
- елементи VR/ AR: CoSpaces Edu, Class V. R. (для окремих спеціальностей).

Ефективність впровадження таких технологій залежить від організаційних, методичних і психолого-педагогічних умов: готовності викладача до цифрових змін, наявності технічного забезпечення, методичної підтримки, відкритості до інновацій.

Отже, сучасні освітні технології в умовах вищої школи виступають не лише технічним ресурсом, а й дидактичним засобом, що трансформує саму сутність навчання та сприяє підвищенню якості освіти. Компетентне та цілеспрямоване впровадження ІКТ у діяльність викладача є необхідною умовою його професійної мобільності, інноваційності та здатності ефективно реагувати на виклики цифрового суспільства.

Досліджуючи рівень сформованості цифрової компетентності викладачів вищої школи нами проведено опитування 54 викладачів ЗВО м. Одеси. Онлайн-опитування проводилося за допомогою гугл форм, та складалось з 5 запитань, які стосувались виявлення досвіду викладачів та потреби в підвищенні кваліфікації.

Респондентам було поставлено таке питання: «Які з наведених освітніх технологій Ви використовуєте у своїй викладацькій діяльності? (можна обрати кілька варіантів)». Аналізуючи відповіді респондентів, можемо констатувати, що найбільш часто викладачі ЗВО використовують такі три технології: Google Classroom та ChatGPT або інші інструменти штучного інтелекту по 61,1 %, Zoom / MS Teams 55,6 %; тоді як соціальні мережі (Facebook, Telegram, ін.) й інтерактивні дошки / Jamboard 33,3 % та 16,7 % відповідно. Водночас система дистанційного навчання Moodle взагалі не використовується серед опитаних, що, ймовірно, зумовлено відсутністю відповідної технічної підтримки в закладі, низькою обізнаністю викладачів або складністю у використанні цієї платформи порівняно з іншими, більш інтуїтивно зрозумілими технологіями. Такий розподіл демонструє пріоритет використання гнучких, доступних та інноваційних цифрових рішень у сучасній освітній практиці (рис. 1).

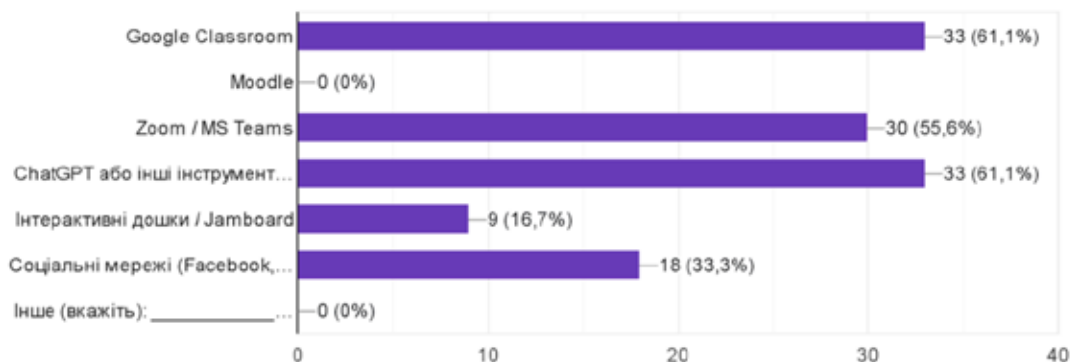

Рис. 1. Діаграма розподілу відповідей на питання «Які з наведених освітніх технологій Ви використовуєте у своїй викладацькій діяльності?» (54 відповіді)

Наступне питання стосувалось оцінки свого рівня цифрової компетентності. Інтерпретуючи результати опитування щодо самооцінки рівня цифрової компетентності викладачів, можна зробити висновок, що більшість респондентів 46,3 % вважають свій рівень цифрової компетентності середнім, що свідчить про достатній, але не повністю впевнений рівень володіння цифровими інструментами. Водночас 37 % респондентів оцінили свої навички як високі, що демонструє наявність групи викладачів, які активно та впевнено інтегрують цифрові технології у професійну діяльність. Показник у 14,8 % тих, хто вагається з відповіддю, може вказувати на невпевненість у власних силах або відсутність чітких критеріїв для самооцінки. Лише 1,9 % респондентів визнали свій рівень низьким, що, з одного боку, є позитивним сигналом щодо загального рівня цифрової підготовленості, а з іншого, підкреслює потребу в цілеспрямованій підтримці для окремих викладачів, які відчувають труднощі в оволодінні цифровою компетентністю (рис. 2).

Результати опитування щодо труднощів у використанні ІКТ у викладанні свідчать про те, що основною перешкодою для викладачів залишаються технічні проблеми та нестача обладнання, що зазначили 64,8 % респондентів. Це може включати як проблеми з інтернет-з'єднанням, застарілу техніку, так і відсутність доступу до необхідних цифрових ресурсів, що істотно обмежує ефективне застосування ІКТ у навчальному процесі. На другому місці – відсутність методичних рекомендацій 33,3 %, що вказує на потребу викладачів у

чітких і доступних інструкціях, практичних порадах та прикладах використання ІКТ у конкретних навчальних дисциплінах. Без методичної підтримки викладачам складніше інтегрувати цифрові інструменти у свою педагогічну практику системно й ефективно.

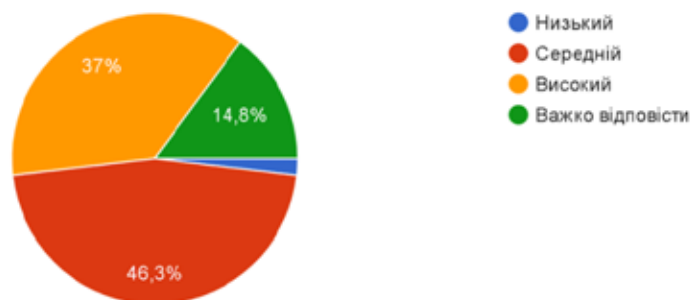

Рис. 2. Діаграма розподілу відповідей на питання «Як ви оцінюєте свій рівень цифрової компетентності як викладача?» (54 відповіді)

Недостатній рівень підготовки відзначили 20,4 % респондентів, що вказує на потребу в додатковому професійному навчанні, курсах підвищення кваліфікації та тренінгах, спрямованих на формування та розвиток цифрової компетентності. Ще 14,8 % викладачів звернули увагу на низьку мотивацію студентів, що також є важливою складовою, навіть за наявності технічних умов та професійної підготовки, пасивність або незацікавленість здобувачів може знижувати ефективність застосування ІКТ. Лише 1,9 % вказали інші причини, що свідчить про те, що основні бар'єри вже окреслені вище. Загалом, результати демонструють потребу у системній підтримці викладачів як на рівні матеріально-технічного забезпечення, так і методичного супроводу та професійного розвитку (рис. 3).

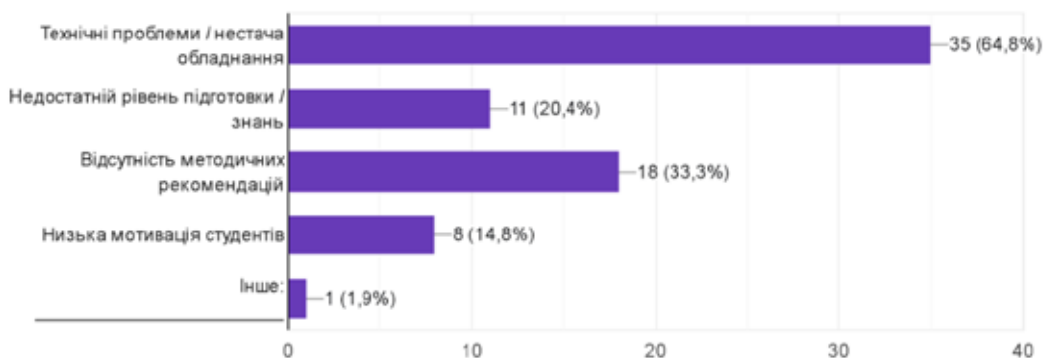

Рис. 3. Діаграма розподілу відповідей на питання «Які труднощі Ви найчастіше відчуваєте при використанні ІКТ у викладанні?» (54 відповіді)

На питання «Наскільки, на Вашу думку, сучасні освітні технології підвищують ефективність навчального процесу?» отримали відповіді, які свідчать про загалом позитивне сприйняття сучасних освітніх технологій викладачами. Понад половина респондентів 61,1 % вважають, що ці технології значно підвищують ефективність навчального процесу, що свідчить про їхнє визнання цінності цифрових інструментів у підвищенні якості викладання, залучення здобувачів та оптимізації навчального контенту. Ще 29,6 % вважають, що технології частково підвищують ефективність, що може свідчити про обмежене застосування ІКТ або про потребу в удосконаленні методик їхнього використання. 7,4 % опитаних вагаються з оцінкою, що може вказувати на недостатній досвід або відсутність спостережуваних результатів у використанні освітніх технологій. Лише 1,9 % респондентів зазначили, що ІКТ не впливають на ефективність навчання, і жоден досліджуваний не вказав, що вони її знижують, що є важливим показником відсутності негативного сприйняття. Загалом ці дані демонструють високий рівень довіри викладачів до потенціалу освітніх технологій і підтверджують їхнє зростаюче значення в сучасній педагогічній практиці (рис. 4).

Щодо форм підвищення кваліфікації стосовно цифрової компетентності результати опитування демонструють, що більшість викладачів 59,3 % вважають курси та вебінари найефективнішою формою підвищення кваліфікації в галузі інформаційно-комунікаційних технологій. Це свідчить про популярність структурованого навчання з чіткою програмою, можливістю отримати зворотний зв'язок і сертифікат, що підтверджує набуті знання. Сертифікатні програми, наставництво / супервізія колег та самоосвіта з використанням інтернет-ресурсів отримали однакову підтримку по 35,2 %, що вказує на різноманіття підходів

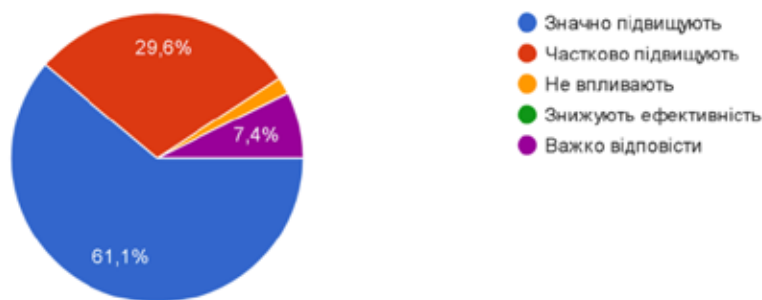

Рис. 4. Діаграма розподілу відповідей на питання «Наскільки, на Вашу думку, сучасні освітні технології підвищують ефективність навчального процесу?» (54 відповіді)

до підвищення цифрової компетентності. Сертифікатні програми приваблюють формалізованим результатом та глибшим зануренням у тему. Наставництво – це цінний спосіб отримати практичні знання у колегіальному середовищі, а самоосвіта є гнучкою формою, яка дозволяє самостійно визначати темп і зміст навчання. Лише 1,9 % обрали інші варіанти, що свідчить про те, що основні ефективні форми вже чітко сформовані в уявленні викладачів. Отримані результати свідчать про високу зацікавленість у підвищенні цифрової кваліфікації та потребу в доступних, різноформатних можливостях для професійного зростання (рис. 5).

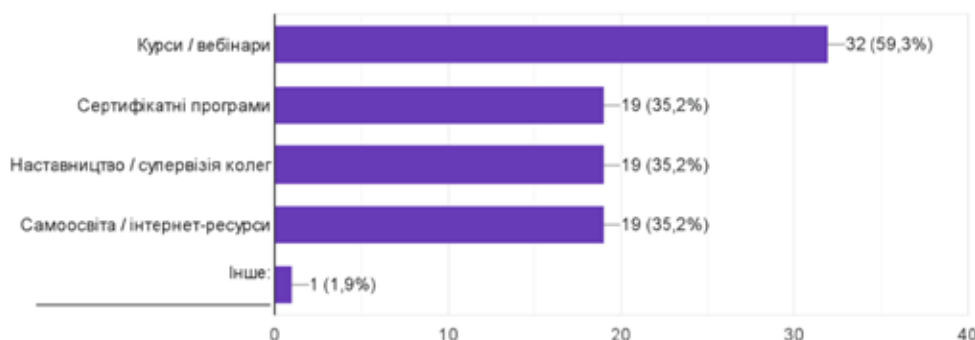

Рис. 5. Діаграма розподілу відповідей на питання «Які форми підвищення кваліфікації в галузі інформаційно-комунікаційних технологій Ви вважаєте найефективнішими?» (54 відповіді)

Проведене опитування дозволило з'ясувати основні тенденції, труднощі та потреби викладачів закладів вищої освіти у сфері використання інформаційно-комунікаційних технологій. Аналіз результатів засвідчив переважно позитивне ставлення до цифрових освітніх технологій та їх впливу на якість навчального процесу.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Цифровізація освітнього процесу вже стала невід'ємною частиною викладацької діяльності, однак її повноцінне впровадження потребує усунення технічних і методичних бар'єрів. Викладачі готові до вдосконалення власної цифрової компетентності, особливо за умови доступності якісних навчальних ресурсів, курсів і підтримки колег. Необхідно забезпечити системну підтримку на інституційному рівні – технічну, організаційну та методичну, а також створити умови для активного обміну досвідом. Стимулювання студентської мотивації до навчання в цифровому середовищі також має стати важливим напрямом вдосконалення освітнього процесу.

Отже, результати свідчать про поступовий перехід вищої освіти до інноваційної, цифрово-орієнтованої моделі, яка вимагає гнучкості, підтримки та постійного професійного зростання викладачів. Формування цифрової компетентності викладачів є складним, але незворотним процесом, що відображає сучасні реальї цифрової трансформації. Ефективність впровадження технологій залежить від комплексного підходу, що поєднує інвестиції в інфраструктуру, розробку стандартів та створення мотиваційних механізмів для викладачів ЗВО, що є ключовим для модернізації та підвищення конкурентоспроможності української освіти.

Використана література:

1. Гончарова Н. В. Особливості розвитку цифрової компетентності викладачів педагогічного університету. *Інноваційна педагогіка*. 2024. № 67, т. 1. С. 273–277.
2. Кайдалова Л. Г., Ткачова Н. О., Махновський С. С. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2025. № 98. С. 109–113.
3. Концептуально-референтна Рамка цифрової компетентності педагогічних й науково-педагогічних працівників: проєкт. Міністерство цифрової трансформації України. URL: https://osvita.diia.gov.ua/uploads/0/2900-2629_frame_pedagogical.pdf

4. Сторонський Р. Р., Дороніна О. В., Паламарчук О. І. Формування цифрових компетентностей викладачів вищої освіти України в контексті глобалізації освітнього простору. *Педагогічна академія: наукові записки*. 2025. № 17. URL: <https://pedagogical-academy.com/index.php/journal/article/view/856/742>

References:

1. Honcharova N. V. (2024). Osoblyvosti rozvytku tsyfrovoi kompetentnosti vykladachiv pedahohichnoho universytetu [Peculiarities of the development of digital competence of pedagogical university teachers]. *Innovatsiina Pedahohika*, 67 (1). S. 273–277 [in Ukrainian].
2. Kaidalova L. H., Tkachova N. O., Makhnovskiy S. S. (2025). Pedahohika formuvannia tvorchoi osobystosti u vyshchii i zahalnoosvitnii shkolakh [Pedagogy of forming a creative personality in higher and general education schools]. 98. S. 109–113 [in Ukrainian].
3. Kontseptualno-referentna ramka tsyfrovoi kompetentnosti pedahohichnykh i naukovo-pedahohichnykh pratsivnykiv: proiekt [Conceptual and reference framework for digital competence of pedagogical and research-pedagogical workers: project]. Ministerstvo tsyfrovoi transformatsii Ukrainy. URL: https://osvita.diia.gov.ua/uploads/0/2900-2629_frame_pedagogical.pdf [in Ukrainian].
4. Storonskyi R. R., Doronina O. V., Palamarchuk O. I. (2025). Formuvannia tsyfrovyykh kompetentnostei vykladachiv vyshchoi osvity Ukrainy v konteksti hlobalizatsii osvitnoho prostoru [Formation of digital competencies of higher education teachers of Ukraine in the context of globalization of the educational space]. *Pedahohichna Akademiia: Naukovi Zapysky*, 17. URL: <https://pedagogical-academy.com/index.php/journal/article/view/856/742> [in Ukrainian].

V. Pavlova. Formation of Teachers' Digital Competence in the Process of Implementing Modern Educational Technologies in Higher Education.

In the article there are outlined the main directions and methods for implementing modern educational technologies in the higher education institution's teacher's work. There are examined the significancy and approaches of developing digital competence among higher education institution teachers in modern information society. It is emphasized that digital competence is not only a requirement of the time but also a European standard that in its way contributes to the effective teacher's professional activity.

The scientific studies of both local and international scholars, who research the impact of digital technologies on educational quality and develop methods for their effective usage, are analyzed. Key aspects of digital competence development, such as professional development and knowledge sharing, are highlighted. It is noted that the effective implementation of modern educational technologies requires holistic teacher's commitment, technical support, and methodological assistance.

Specific attention is given to integration of digital technologies into pedagogical activities, including the usage of Learning Management Systems (LMS), artificial intelligence (AI) tools, cloud services, and virtual/ augmented reality (VR/ AR). The level of digital competence among higher education institution teachers was determined, identifying main trends, challenges, and needs of the higher education teachers regarding the integration of information and communication technologies (ICT) into their professional work.

The analysis has revealed a predominantly positive attitude towards digital educational technologies and acknowledgment of their influence on teaching effectiveness. The study determined the level of teachers' digital competence, the most frequently used digital platforms, the main barriers to ICT use, and the forms of professional development that they consider the most effective. The obtained results confirm the need of wide-ranging teachers' support in technical, methodological, and educational areas for a successful digital transformation of higher education.

Key words: digital competence of higher education teachers, modern educational digital technologies, digitalization of education.

UDC 373.2.015.31:398.21

DOI <https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series5.2025.105.18>

Palasevych I. L.

PECULIARITIES OF USING FAIRY TALE THERAPY IN WORKING WITH PRESCHOOL CHILDREN

The article describes the peculiarities of using fairy tale therapy in working with preschool children; it clarifies that in fairy tale therapy a fairy tale acts as a "metaphorical tool" for self-discovery, giving the child an opportunity to use story images to more deeply understand their own experiences and internal conflicts, and to find ways to resolve them.

The main groups of fairy tales that are appropriate for use in preschool educational settings have been analyzed: folk, literary and author's tales, which are created by specialists (didactic, psycho-correctional, psychotherapeutic and meditative) or by the children themselves. Preschoolers usually create them together with the educator, individually, or with the entire group. Such fairy tales hold special value for the authors themselves, as they help in solving various problems, unlocking inner potential, boosting self-esteem, and establishing communication with the educator and other children.

Among the methods of fairy tale therapy work with children, the following have been identified: individual and group creation of fairy tales, drawing them, extending and rewriting fairy tales, staging, writing a script for a fairy tale and more.